

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

De personen die tot heden hun abonnement aan den Postrijder niet betaald hebben, worden verzocht ons ervan het bedrag te doen toekomen.

TONGEREN, DEN 28 FEBRUARI.

Provinciale kiezingen te Bilsen.

Ziehier den uitslag der kiezing die gisteren te Bilsen heeft plaats gehad voor de benoeming van een lid van den provincialen raad, in vervanging van M. Wiet, overleden.

M. Hubert Daenen, katholieke kandidaat, heeft bekomen 137 stemmen.

M. Weustenraad, griffier, 34 stemmen.

M. Hubert Daenen is dus lid van den provincialen raad gekozen.

Oorlogsberichten.

Wij hebben aangekondigd dat M. Thiers en zijne mede onderhandelaars zaterdag avond Versailles verlaten en zich naar Bordeaux begeben hadden, ten einde met de leden der nationale Vergadering te beraadslagen over de voorgestelde vredesvoorwaarden door Pruisen.

Luidens de verzekering van het Engelsche blad de Daily Telegraph, zou alles geschikt en overeengekomen zijn, behalve de geldkwestie. Duitsland vraagt twee duizend miljoen thalers of 7 1/2 miljards franks, waaraan het 750 miljoen franks af zou trekken voor reeds gesichte oorlogsschattingen. De schulden van den Elzas en van Duitsch-Lorraine zouden aangerekend worden voor 1 1/4 milliard franks. Het blad voegt erbij, dat Frankrijk duizend miljoen thalers, of 3 3/4 duizend miljards franks aangeboden zou hebben.

Een ander londenr dagblad, de Standard, kondigt eene depeche af uit Versailles, gedateerd 23 februari 's avonds, welke de onderteekening van het vredesverdrag aankondigt op de voornaamste grondslagen door graaf van Bismark voorgesteld.

Frankrijk zou eene schadevergoeding van 8 miljards franks betalen; den Elzas en Duitsch-Lorraine met de stad Metz afstaan. Het vraagstuk der grenzen zou later geregeld worden. M. von Bismark dringt niet aan op de stad Nancy. Het oorlogsmateriaal zal Duitschen eigendom blijven.

Een correspondent meldt over St-Cloud het volgende:

« De brug van Suresnes is vernield. De fransche genie heeft den bruggevoer verbrand, en de gewrongen ijzeren staven getuigen, hoe hevig het vuur is geweest. Op den anderen oever wandelen de Pruisen. Men zet mij in een bootje over; na mijnen reisbrief te hebben laten zien door den officier der wacht, richt ik mij naar St-Cloud.

« Overal, op mijnen doortocht, merk ik eenen brandreuk en wolken van smoor, die aan den horizon opstijgen, duiden mij aan dat St-Cloud niet verre is. Sedert twee maanden brandt St-Cloud; want sinds lang heeft men bevonden, dat het vuur nog onder de puinen broeit en van tijd tot tijd komen er zelfs nog vlammen ten voorschijn.

« Arm St-Cloud! Welke puinen! Alleen de houten huiskens, in de kazern gebouwd, hebben niet geleden. De andere huizen bestaan niet meer. De doortocht der straten is door puinen opgevuurd. Men gaat over eenen grooten hoop steenen, ijzerwerk, hout en meubelen. 't Is verschrikkelijk!

« Wat het kasteel betreft, alleen de muren staan nog recht. Het overige is niets meer dan een hoop ruïnen, die door de nieuwsgierigen en de Pruisen doorsnuffeld worden, altijd hopende eene herinnering aan de prachtige woning te vinden.

« De standbeelden die niet geraakt werden, zijn door de bezoekers verbrijzeld en de stukken werden meegenomen. Het park heeft niet geleden. 't Is de lievelingswandeling der Pruisen. Van de hoogte van het terras, heeft men een heerlijk vergezicht. Daar bevonden zich de Duitschers, en trachten met verrekijkers te onderscheppen wat er te Parijs voortvalt.

« In de dreven rijden pruisische officiers te paard of in open rijtuig. Op den oogenblik dat ik het park verlaat, doet zich eene groote beweging op. Al de soldaten staan stokstijf stil, den pink op den naad der broek.

« Een rijtuig met vier paarden à la Daumont komt voorbij. Een piket rijdt voorop. 't Is de Keizer, vergezeld van zijnen neef, den jongen Albert, sedert eenige dagen te Versailles aangekomen.

« Wilhelm III was gekleed in kleinen tenue; hij had een donker grijzen mantel om en de blauwe plate muts met klep en rooden band op. Z. M. zag er goed uit, glimlachte en groette met de hand de officiers, welke hij op den weg ontmoette.

« De paarden liepen op draf; het rijtuig was gevolgd door eenen officier der hulansen, eenen officier der witte kurassiers, eenen officier der huzaren, eenen officier der dragonders en eenen officier der gendarmerie. Het sloeg de richting van Versailles in.

Volgens den Times ontbreken nu de levensmiddelen niet meer in Parijs; maar wel... het geld. De krisis, waarmee Frankrijk bedreigd wordt, is zeker niet de kleinste ramp van al. Zij, die met 45 stuivers per dag, gedurende het beleg, in ledigheid hebben geleefd, zijn nu zoodanig gewoon van niets meer te doen, dat zij in 't geheel niet meer willen werken. Een fabrikant had 300 werklieden noodig; hij bood 12 fr. daags en er waren slechts 45 die het werk aannaamen. Te Parijs sterft men van honger, in het midden van den overvloed; in de provinciën sterft men van honger, omdat men er letterlijk niets te eten heeft.

De stad is vol geruchten aangaande den verwachten vrede, zoo meldt men uit Berlijn; maar hoe groot de waarschijnlijkheid ook moge zijn in de wezenlijkheid zit men tot op den dag van vandaag, allerlei feiten welke juist het tegendeel beteekenen. Wellicht moet dit alles worden toegeschreven aan vroeger uitgevaardigde orders welke men niet wil intrekken, alvorens de zekerheid van vrede is verkregen. Men stelle zich voor dat, bijna dagelijks geheel uitgeruste manschappen van verschillende categoriën de hoofdstad binnentrekken, om verder naar 's vijands land te worden gevoerd. Herhaaldelijk per dag ziet men lange rijen manschappen, niet in uniform gekleed, samengesteld uit burgers der stad, die den mannelijken leeftijd reeds hebben bereikt; maar al zijn zij nog niet gestoken in 't militaire kleedsel zij moeten insgelijks vandaag of morgen naar het leger. Aan de hoofd der kolonnen marcheerden onderofficieren; dat duidt reeds voldoende het militair karakter aan; zij geleiden hen naar de kazerne, het eerste station op den weg, die naar het bloedig slagveld geleidt.

Dat de Pruisen vastbesloten zijn, om met de troepen Parijs te bezoeken, blijkt onder ander uit deze bijzonderheden: dat de directeur-generaal der muziek, Wieprecht, dezer dagen met den meest mogelijken spoed naar Versailles is vertrokken, op last van den keizerkoning, en dat hij sedert zijne aankomst aldaar dagelijks, onder zijn oog, vlijtig repetitiën doet houden door negen militaire muziekkorpsen. Men is er op gezet, aan de Parijzenaars te toonen dat de Duitschers niet alleen goed vechten, maar ook goed spelen kunnen. Het hart van den keizerkoning is er op verlekkerd, om een luisterrijke wapenshowing over Duitsche troepen te houden, ter plaatse waar hij zijne aanstelling als majoor heeft ontvangen.

VINDELINGHUIS.

Gedurende de belegering van Parijs riepen wij vorsehiede keeren de sandacht in, op de ongelukkige moeders in de belegerde stad, wier lijdten het ondragelijkst en verschrikkelijkst zijn moest, daar zij huane zuigelingen en kleine kinderen door gebrek aan melk en voedsel voor hare oogen zagen sterven. Het was een nieuwe «moord der onnoozelen» en Vondel's regelen:

Wie zal de droeve moeder troosten,
Nu zij haar lieve kinderen derft!
kwamen ons telkens in de gedachten.

Wie zal de ellende en jammer noemen
En tellen zooveel jonge bloemen,
Die vroeg verwelkten, er zij nog
De frische bladeren ontloken
En liefelijk voor een ieder roken
En s'morgens dronken 't eerste sog.

Bij duizenden kan men de graven tellen der kleinen, die aan het ouderhart ontscbeurd werden, die gedurende het lang beleg en weinig beschrijvingen zijn zoo aandoenlijk als die, welke een correspondent geeft van den toestand van het vindelinghuis te Parijs.

« Ik trad eene kamer binnen vol zuigelingen, van welke niet één ouder was dan zes maanden en ik vond ze allen in de armen van kinderen onder de 12 jaar. Er was geen enkele voederster in het huis. Eene vriendelijke vrouw, die het loezicht had in de kamer, was de eenige volwassene in een vertrek, waar meer dan vijftig zuigelingen verzorgd werden.

« Het was een zeer wonderlijk tooneel: die rijen kleine meisjes te zien, ieder met een kindje

op de schoot, aan hetwelk zij de melkflesch gaven. De kleine magere, verdroogde schepseltjes, ingebakerd als nummies, schenen te zwak om eenig ander teken van leven te geven, dan soms een piepende zucht te laten hooren, en voor het eerst in mijn leven gevoelde ik, dat een goed, krachtig, gezond schreeuwen van de 50 te samen, een alleraangenaamst muziek voor mijn oor zou geweest zijn.

« De volgende kamer, welke wij binnentraden, deed ons nog veel pijnlijker aan. In een grooten halven kring zaten rond een vrouw, met een zacht doch zeer lijdend uiterlijk, een aantal kleine kinderen van twee tot vijf jaren oud, stil en onbeweeglijk op hunne stoeljes, toonbeelden van gelatenheid en ziekte. Een derde hunner hadden doeken voor de oogen gebonden, omdat zij de oogziekte hadden, en zaten in het duister; andere hadden klierziekten en hun vermagerde lijdende gezichten ziende, scheen het ons haast wreedheid toe hun ongelukkig bestaan te verleggen.

« Hier, even als in de kamer boven, bestond hetzelfde gebrek aan de noodige kracht om te schreeuwen en te weenen en de doodsche stilte, die onder deze zieke, lijdende kinderen heerschte, was veelbeteekenend. En echter was dit geen gasthuis; het was eene plaats, waar jonggeborene, gezonde kinderen ontvangen werden, doch dit was hun toestand na eene belegering van 5 maanden.

« De sterfte der kinderen bedroeg, in het vindelinghuis van 1 september tot 1 januari 1860, tegen 189 gedurende dezelfde maanden in het vorige jaar.

De vrede tusschen Frankrijk en Duitschland.

Alle nieuwstijdingen, alle beschouwingen en redeneeringen zijn heden besloten in een enkel woord, zoo lang en vurig gewenscht en verwacht, in het woord VREDE.

O! hoe zoet klinkt dat woord, na bijna acht lange maanden van ontzaglijken en hardnekkigen oorlog tusschen de Franschen en de Duitschers; — na al die bloed- en rampooneelen, welke de twee schoonste landen van Europa ontvolkt, verarmd, in smart en rouw gewoeld hebben en handel en welvaart verlamden in ons vaderland en andere naburige gewesten.

Hoe verheugend is het ook voor ons, eindelijk ontslagen te zijn van die zoo pijnlijke en geheel de menschheid behoevende bezigheid om dagelijks het getrouwe verhaal te schetsen van gevechten, die gruwelijke moorderijen waren; van de opsommingen te doen die duizenden en duizenden gedooden, gekwetsten en verminkten, der in brand gesloten steden en dorpen.

Thans valt het rouwloos op al die hemel-tergende gruwelen; de bloedroode wolken drijven weg van den zuider horizon en de naderende maagdelijke lentezon zal niet moeten blozen noch zich achter de wolk gordijn verbergen, als zij ons de hergeboorte der natuur zal verkondigen.

Vrede! vrede! galmt het nu door geheel Frankrijk en Duitschland; door België en Nederland; ja tot over den Oceaan.

Vrede! was de Engelenzang bij de geboorte van den Messias, die het menschedom vrijheid en verbroedering kwam aankondigen. «Vrede aan de menschen van goeden wille.»

Eilaa! na bijna negentien eeuwen tijdverloop, na honderden oorlogen, door heerscherzuchtige dwingelanden en roofzuchtige veroveraars aangestookt, zagen wij in de tweede helft der eeuw van voortgang en beschaving, «nog de vreeslijkste en vernielendste oorlogen welke ooit de wereld geteisterd en bedreefd hebben...»

Weg met die barbaarsche bloedtooneelen! Weg met die beschrijvingen der wraakroepende en de menschheid onteerende gruwelen: de vredezon beschijnt ons opnieuw; de hoop berleeft op hernieuwing der bedrijvigheid en welvaart en al de Europeesche volkeren zingen nu, met een gevoel van vurige dankbaarheid, het *Loof den Heer!*

De vrede, is te Versailles gesloten tusschen de gevolmachtigde onderhandelaars der fransche nationale Vergadering: de heeren Thiers, Jules Favre en vijftien afgevaardigden der Vergadering, en den pruisischen hoofdminister en bondskanselier graaf van Bismark.

De voorwaarden van den vrede zijn hard voor Frankrijk:

Afstand der twee departementen van den Opperen Neder-Rijn, gevormd uit den oud-Duitschen Elzas, ruim een paar eeuwen geleden door den franschen koning Lodewijk XIV op de Duitschers veroverd en bij Frankrijk ingelijfd: een der vruchtbaarste en handelrijkste landen van de wereld, langs den Rijn gelegen.

Afstand der stad Metz en afbankelijkenheden, hoofdstad van 't departement der Mozel, het sterkste bolwerk van Frankrijk tegen Duitschland

en alwaar schier alle takken van nijverheid en bedrijvigheid in vreedstijd immer in vollen bloei zijn;

Schadevergoeding voor oorlogskosten, ten beloope der vreeslijke en verpletterende geldsom van VIJF DUZEND MILLIOEN FRANKS...

Die last is te zwaar: het is de genadeslag op den financieelen toestand van Frankrijk welk reeds met eene aanzienlijke landschuld gedrukt werd; en, ten gevolge der verwoestingen van den huidige oorlog, nog voor honderden en honderden miljoen franks stoffelijke verliezen ondergaan heeft. Zoals wij 't voorzagen, heeft de behebige Duitsche bondskanselier weer een listig spel gespeeld; hij heeft veel meer gevraagd dan hij ooit hoopte te kunnen verkrijgen: hij vroeg ook den afstand van Lorraine, om dien van geheel den Elzas te verzekeren en de belangrijke stad Metz, te kunnen binnepalmen; hij vroeg twee duizend miljards thalers of 7 1/2 miljards franks, om van vijf miljards verzekerd te zijn.

De sterke vestingstad Belfort blijft aan Frankrijk.

Een deel van Frankrijk en eenige vestingen en forten, zooals Sedan, wellicht ook een groot Parijzisch fort, zullen door de Duitschers bezet blijven tot na de uitbetaling der oorlogskosten; Pruisen heeft veel geld noodig, en von Bismark geeft geen krediet.

Op den oogenblik dat wij deze regels schrijven doen de Duitschers wellicht hunne zegenprelenden intocht binnen de fransche hoofdstad in nieuwe uniformen gekleed, met vliegende vaandels, spelende muziek en slaande trommels, marscheeren zij in het kwartier der Champs-Élysées en breiden hunne geleerden uit van den Arc-de-Triomphe de l'Étoile tot op het Concordeplein...

De heeren Thiers, Favre en de vijftien gevolmachtigde leden der nationale Vergadering zijn naar Bordeaux teruggekeerd om het gesloten vredesverdrag aan de goedkeuring der oppermachtige Vergadering te onderwerpen, en men voorziet dat de meerderheid dat verdrag goed keuren en aldus den getroffen vrede bekrachtigen zal.

Bij gelegenheid der kapitulatie van Parijs werd ook te Zeirs in Pruisen geillumineerd, en las men voor de woning van eenen barbier het volgende luimig transparant:

MOLTKE en IK zijn beiden te Parihim geboren.

Hij heeft de Franschen; ik de Duitschers geschoren.

Italië.

DE H. VADER EN DE ROMEINEN.

Wij deelen met uomee voldoening 't volgende adres mede, dat te Rome DOOR DEN HOOGEN ADEL en VOORNAME FAMILIEN geteekend is:

« AAN DE KATHOLIEKE VEREENIGINGEN EN KOMITEITEN.

« Uwe zoo verkleefde betuiging aan den gewijden persoon des H. Vaders en aan de onvervreembare rechten van den H. Stoel, hebben diep de ziel geroerd der katholieken van Rome — zij, die begripen hoe meer zwaarwichtig hunne plichten zijn dan wel de uwe. De overgrote meerderheid hunner is trouw gebleven en zal, met de hulp Gods, voor altijd trouw blijven. Die getrouwheid is gloriëriek bevestigd door de geschiedenis van het verledene, zooals zij bevestigd zal worden door de feiten van het tegenwoordige, ieder keer als zij niet ontaard wordt door de driften en door de leugen. De gesterlijkheid, de adel, de burgers, de geleerde, de kunstenaar, allen luisteren naar de stem van huu geweten, van de dankbaarheid, van de wezenlijke liefde des vaderlands Alzoo, in den tegenwoordigen toestand, geene andere wapens hebbende dan hunne protestatiën en dageliksche betuigenis van huane loyaliteit, vreezen zij noch de opoffering, noch de beleediging, en vereenigen zich uit barte met u allen, in een algemeen gebed tot den Heer, opdat hij een einde stelle aan de zware beproeving, aan welke hij zijne kerk en ouze stad Rome (*la nostra Roma*) onderwerpt, door hem gekozen om den zetel te zijn van hem, die hem tegenwoordig op de aarde. Laat ons met volharding bidden, met kracht glooven; laat ons eene vaste hoop hebben en het uur der barmhartigheid Gods afwachten.»

Dit adres, zooals wij zegden, is geteekend door al de prinselijke, hertogelijke, grafelijke en andere adellijke huizen der Pauselijke Staten; verder door voornaam families, geleerden en kunstenaars. Men mist er slechts, zoo verzekert men ons, drie namen van nobelen en nog niet van de voornaamste, op Vier-en-vijftig van de invloedrijkste personen van Rome hebben dit krachtvol adres geteekend. Voegt hier bij, hoe weinig de burgerij zich den overweldigder genegen toont en men zal eindelijk zien, wat het bedriegelijk volksbesluit te Rome beteekend.